

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 91/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. M. a A. M., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/20/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. M. a A. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2012 doručená sťažnosť Ing. R. M. a A. M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie

svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/20/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva, že *«Žaloba je pôvodne podaná na Okresnom súde v Žiline dňa 9. 3. 2005. Okresný súd žalobu postúpil Krajskému súdu v Žiline uznesením z 11. 12. 2009 s tým, že (cit.) „má za to, že navrhovatelia 1/ a 2/ sa návrhom v danej prejednávanej veci domáhajú preskúmania rozhodnutia o povolení vkladu kúpno-predajnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1333/02 súdom podľa piatej časti O. s. p. Správne súdnictvo.“*

V pôvodnej žalobe je aj požiadavka, aby súd obstaral predmetnú kúpno-predajnú zmluvu, pretože pre nás je nedostupná. Preto nás prekvapila požiadavka krajského súdu listom doručeným nám 22. 3. 2010 predložiť mu „kópiu napadnutého rozhodnutia V 1333/02“. Po ďalších 3-och mesiacoch nás krajský súd uznesením 20 S/20/2010-50 vyzval predložiť plnú moc na zastupovanie advokátom. Dňa 18. 11. 2010, teda po ďalších troch mesiacoch bol nám doručený list tohto súdu, ktorým nás vyzval vyplniť predložené tlačivo a ďalším uznesením doručeným 9. 2. 2011 nám ustanovil zástupcu z radov advokátov.»

Ďalej sťažovatelia uviedli:

«Keďže konanie takto pretrvávalo už bezmála 6 rokov a zjavne v ňom boli zbytočné prieťahy, listom z 29. 7. 2011 sme predsedovi Krajského súdu v Žiline podali sťažnosť, práve pre ne. Na to vo veci konajúca sudkyňa uznesením z 2. 8. 2011 konanie zastavila! Oznamené nám to je v odpovedi krajského súdu na našu sťažnosť v jeho liste z 12. 8. 2011, v ktorom ospravedlnenie sa za to, že (cit.) „došlo k predĺženiu konania hlavne v období medzi 15. 1. a 11. 8. 2010...“, vyznieva cynicky.

Nami podané odvolanie proti zastaveniu konania zdržiaval tento súd až do 7. 11. 2011, kedy spis postúpil na Najvyšší súd SR. O ďalšom osude konania nemáme ďalšiu správu.»

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/20/2010 porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a aby im priznal finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prieskumom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby

ten orgán (krajský súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd o veci rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva sťažovateľmi označeným porušovateľom ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže zo strany sťažovateľmi označeného porušovateľa, proti ktorému sťažnosť smeruje, dochádzať k namietanému porušovaniu v sťažnosti označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľov, podľa ktorého postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/20/2010 malo dôjsť k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd uznesením z 2. augusta 2011 napadnuté konanie zastavil z dôvodu, že sťažovatelia neboli účastníkmi správneho konania a neboli aktívne legitimovaní na podanie žaloby o určenie neplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu zmluvy do príslušného katastra nehnuteľností. Po podaní odvolania sťažovateľmi 30. augusta 2011 krajský súd predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 7. novembra 2011. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd uvedeným rozhodnutím ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony, a preto už nemohol v čase doručenia sťažnosti žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne spôsobiť prierahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať sťažovateľmi v sťažnosti označené práva.

Keďže sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 15. februára 2012, t. j. v čase, keď krajský súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k porušovaniu v sťažnosti označených práv jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal a ani nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľov na odstránenie nedostatkov ich sťažnosti.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia poznamenáva, že v prípade potvrdenia uznesenia krajského súdu z 2. augusta 2011 najvyšším súdom by sťažovatelia neboli oprávnenými osobami ani na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2012